

WIE DOET DE WIL VAN DE VADER?

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, het centrale schriftgedeelte in de prediking van deze week is Matth. 21:28-31 – *“Maar wat dunkt u? Een mens had twee zonen, en gaande tot den eersten, zeide: Zoon! ga heen, werk heden in mijn wijngaard. Doch hij antwoordde en zeide: Ik wil niet; en daarna berouw hebbende, ging hij heen. En gaande tot den tweeden, zeide desgelijks, en deze antwoordde en zeide: Ik ga, heer! en hij ging niet. Wie van deze twee heeft den wil des vaders gedaan? Zij zeiden tot Hem: De eerste. Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het Koninkrijk Gods.”*

Uit deze tekst mogen wij verstaan, dat het belangrijk is om Gods wil te doen en Hem te gehoorzamen. Hij wil dat Zijn kinderen in Zijn wijngaard gaan werken, dat wil zeggen op het arbeidsveld. God de Vader verlangt dat we instappen in Jezus' zendingsopdracht.

Matth. 28:19 – *“Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dependende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.”*

Mark. 16:15 – *“En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.”*

Het doet er niet toe wát wij voor Jezus doen, als maar aan bovenstaande voorwaarde wordt voldaan. Alles wat wij in of buiten de gemeente doen, moet ten dienste staan aan het winnen van zielen voor Zijn Koninkrijk en aan het opvoeden van hen tot geestelijk volwassenen in Jezus Christus.

Maar uit de openingstekst verstaan we, dat God geen boodschap heeft aan goede intenties.

Een spreekwoord luidt: *“De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens”*.

Het heeft geen zin om van plan te zijn alles voor de Heer te doen, maar het uiteindelijk toch niet te doen. Gelukkig vindt God het niet erg om eerst naar al onze tegenwerpingen te moeten luisteren. Als wij uiteindelijk maar in Zijn wil instappen. Daarom zei Jezus, dat de tollenaars en de hoeren in Gods Koninkrijk zullen voorgaan. Velen van hen willen nu nog niet ingaan en God gehoorzamen, maar uiteindelijk zullen zij zich toch bekeren.

Goede intenties met betrekking tot Jezus' zendingsopdracht hebben, maar uiteindelijk toch niet instappen, beschouwt God simpel als het niet voldoet aan Zijn wil. Enkele voorbeelden uit de bijbel maken dit duidelijk.

Zo was Abraham gehoorzaam aan Gods opdracht, toen Deze hem riep om zijn woonplaats Ur in het land van de Chaldeeën te verlaten en naar het land Kanaän te vertrekken.

Maar laat ik beginnen om met u eerst naar Terah, Abrahams vader, te kijken.

Gen. 11:31 – *“En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.”*

De bijbel zegt nauwelijks iets over Terah, laat staan of hij door God was geroepen. Maar hier zegt de bijbel, dat Terah met Abraham vanuit het land der Chaldeeën (d.i. Mesopotamië) op weg ging naar Kanaän, het land van Gods beloften. Maar Terah kwam daar niet aan. Hij bleef ongeveer halverwege de reis in Haran steken en hij ging daar wonen. En dit doen nu juist ook velen van Gods kinderen. Zij volgen de weg van God maar voor de helft.

In Gen. 12:1 kunnen we lezen, dat God Abraham wél had geroepen, maar als we Hand. 7: 2-4 lezen, wordt uit Stéfanus' woorden nog duidelijker wat er wellicht moet zijn gebeurd:

“En hij zeide: Gij mannen broeders en vaders, hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, nog zijnde in Mesopotamië, eer hij woonde in Charran; En zeide tot hem: Ga uit uw land en uit uw maagschap, en kom in een land, dat Ik u wijzen zal. Toen ging hij uit het land der Chaldeeën, en woonde in Charran. En van daar, nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem over in dit land, daar gij nu in woont.”

God had Abraham in Ur reeds geroepen om naar het land Kanaän te gaan. Vóóordat hij in Haran woonde. En wat gebeurde er? Terah ging mee. Misschien had Abraham zijn vader

overtuigd om mee te gaan of wellicht wilde deze graag zelf meegaan. Maar het blijft de vraag of Terah zelf door de Heer was geroepen om mee te gaan naar het land Kanaän. We leren hieruit een belangrijk eerste principe. Namelijk, dat meelopers uiteindelijk halverwege de reis zullen stranden. Zij zullen Gods weg niet kunnen volbrengen. Het is zo belangrijk om geen meeloper te zijn, maar om zelf persoonlijk Jezus aan te nemen. Niet alleen als Redder en Zaligmaker, maar ook als Heer, Meester en Koning. Het is zó belangrijk om zélf God te ontmoeten, écht wedergeboren te zijn en Zijn stem te verstaan. Want zo niet, dan ga je wel op weg, maar je blijft halverwege in Haran steken. De oorzaak is de aantrekkingskracht van de wereld. De wereld blijft trekken, omdat je Jezus niet met hart en ziel hebt aangenomen. En uiteindelijk zul je vervallen in zondige afgoderij. Net als Terah! Joz. 24:2 – *“Toen zeide Jozua tot het ganse volk: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Over gene zijde der rivier hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend.”*

Wat Abraham betreft, hij bereikte het land Kanaän omdat hij gehoorzaam was aan de roep van God. Hij claimde in geloof het land Kanaän en nam het in bezit. Zodat uit hem Gods volk Israël kon ontstaan en naar volwassenheid kon groeien. Zodat de Messias Jezus Christus geboren kon worden en uiteindelijk alle volkeren met het reddende Evangelie zouden kunnen worden bereikt. En zo werd Abraham de geestelijke vader van alle gelovigen in Christus op aarde (Gal. 3:7-8,29).

Toch zagen we bij hem ook een hapering in zijn reis. Hij ging uit Ur op weg, maar bleef een tijd in Haran wonen. Pas toen zijn vader Terah was gestorven, vervolgde hij de reis naar Kanaän. God had gezegd om zijn familie te verlaten, maar om de een of andere reden kon hij zijn vader niet achterlaten in Haran. We zien hier dus een tweede principe. Namelijk, dat degenen die wél God willen gehoorzamen, vaak afgeremd of gehinderd worden door hen die dat niet willen.

Het tweede voorbeeld betreft het volk Israël vlak na hun verlossing van de slavernij in Egypte en aan het begin van hun woestijnreis. Ze hadden gegeten van het geslachte lam in de nacht dat alle eerstgeborenen in Egypte stierven. Zij waren Egypte op wonderlijke wijze dwars door de Rode Zee ontvlucht. Het geestelijke schaduwbeeld van dit alles voor ons (die door Jezus zijn gered) is, dat men ontkomen was aan de zondeslavernij in de wereld en gered door het goddelijke Offerlam Jezus. Ja! En zelfs ook de doop had ervaren (1 Cor. 10:1-4).

Maar nu was Mozes op de berg Sinaï geklommen om naar God te luisteren. Het is bijzonder om Gods lieflijke Woorden te lezen, die Hij toen tot Mozes sprak. Ex. 19:3-6 – *“En Mozes klom op tot God. En de HEERE riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis van Jakob spreken, en den kinderen Israëls verkondigen: Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.”*

In Ex. 15:13 staat geschreven: *“Gij leiddet door Uw weldadigheid dit volk, dat Gij verlost hebt; Gij voert hen zachtkens door Uw sterkte tot de liefelijke woning Uwer heiligheid.”* God zei tegen Mozes, dat Hij hen had verlost, gedragen en vertroeteld als een moederarend haar kiekens. Hij had hen beschermd en Hij zei: *“Ik wil dat jullie een heilig volk zijn en een koninkrijk van priesters.”* Met andere woorden, God riep hen, Hij riep Israël en Hij wilde in principe dat Zijn gehele volk zou bestaan uit priesters, die Hem allemaal zouden dienen.

De eerste reactie van het volk Israël was enthousiast. Ex. 19:8 – *“Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.”*

Maar het eerdere enthousiasme bekoelde, toen het volk zag dat God niet alleen een lieve Vader is, maar ook een God die zonde nooit zal kunnen tolereren. En vervolgens weken ze af en keken van ver toe. Zij wilden zelfs niet, dat God persoonlijk met hen sprak. Zij wezen

Hem als Vader af. Ex. 20:18-19 – *“En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rokenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af, en stonden van verre; En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!”*

Er tekent zich hier een derde principe af. En wel *“hardlopers zijn doodlopers”* zoals een gezegde verklaart. Van eerdere enthousiaste intenties komt niets terecht.

Het trieste gevolg kennen wij. Hoe vaak viel Israël niet in ongehoorzaamheid, rebellie, hoererij en afgoderij? Hoeveel verdriet berokkenden zij hun hemelse Vader niet? Maar laten wij toch a.u.b. niet denken, dat wij beter dan hen zijn. Wij zijn van hetzelfde vlees en ook wij falen regelmatig. Laat Israël voor ons toch een waarschuwend voorbeeld zijn (1 Cor. 10:11). Een ander gevolg was dat God voortaan slechts de leden van de stam Levi als priesters zou aanvaarden (Ex. 28:1). Maar prijst God, door Jezus' Offer aan het kruis werd dit hersteld. Iedereen die Zijn Offer ten volle heeft aanvaard en Hem heeft aangenomen, is Gods priester geworden. Jezus die geboren was uit de stam Juda (niet uit Levi) werd onze hemelse Hogepriester (Hebr. 2:17; 3:1; 4:14; 5:6). En wij, door Jezus geredde heidenen, zijn allemaal Gods priesters geworden. Op grond van onze geestelijke wedergeboorte!

1 Petr. 2:2,5,9 – *“En, als nieuwgeborene kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen; Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus. Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;”*

U leest het goed! Ieder kind van God is nu Gods priester. De Gemeente is een heilig volk, waarin elk lid priester is en door Jezus gekocht met Zijn Bloed. Leest u ook Openb. 1:5-6. En het is Gods verlangen, dat wij allen Zijn heerlijke eigenschappen en deugden zullen verkondigen. Het is Zijn wil dat niemand verloren zal gaan (2 Petr. 3:9b). God wil dat alle priesters, dus alle kinderen Gods, deze taak op zich nemen.

Want wát was de taak van priesters? Zij waren bemiddelaars. Het Hebreeuwse woord *“kohen”* dat *“priester”* betekent, is afgeleid van een werkwoord, dat *“bemiddelen”* betekent. God wil dat priesters bemiddelen tussen Hem en al degenen die Hem nog niet kennen. Zodat ook deze mensen Hem zullen aannemen als God en Vader en gered worden. 2 Cor. 5:18-20 noemt Gods priesters gezanten (ambassadeurs) en vat dit alles zodanig samen, dat aan hen het woord- en de bediening der verzoening is gegeven. Priesters proberen verzoening tussen God en de mensen te bereiken. Zij brengen de noden van mensen bij God. En zij luisteren naar Gods stem, Zijn woorden, Zijn opdrachten om aan de mensen door te geven.

Israël wilde niet luisteren naar Gods stem. Vandaag stel ik de vraag of wij wél willen luisteren naar Gods stem en Hem gehoorzamen.

Broeders en zusters, ik wil met u twee schriftgedeelten lezen over een koning die voor zijn zoon een bruiloft had toebereid. En ik vraag uw speciale aandacht voor de dienstknechten van de koning. Voor hun zware taak, hun arbeid en vaak vergeefse moeite en inspanning.

Matth. 22:3-10 – *“En zond zijn dienstknechten uit, om de genoden ter bruiloft te roepen; en zij wilden niet komen. Wederom zond hij andere dienstknechten uit, zeggende: Zegt den genoden: Ziet, ik heb mijn middagmaal bereid; mijn ossen, en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft. Maar zij, zulks niet achtende, zijn heengegaan, deze tot zijn akker, gene tot zijn koopmanschap. En de anderen grepen zijn dienstknechten, deden hun smaadheid aan, en doodden hen. Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsheiren zedende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad in brand gestoken. Toen zeide hij tot zijn dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genoden waren het niet waardig. Daarom gaat op de uitgangen der wegen, en zovelen als gij*

er zult vinden, roept ze tot de bruiloft. En dezelve dienstknechten, uitgaande op de wegen, vergaderden allen, die zij vonden, beiden kwaden en goeden; en de bruiloft werd vervuld met aanzittende gasten."

Luk. 14:17-23 – *"En hij zond zijn dienstknecht uit ten ure des avondmaals, om den genoden te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te ontschuldigen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen, om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. En dezelve dienstknecht weder gekomen zijnde, boodschapte deze dingen zijn heer. Toen werd de heer des huizes toornig, en zeide tot zijn dienstknecht: Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen, en verminkten, en kreupelen, en blinden hier in. En de dienstknecht zeide: Heere, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt, en nog is er plaats. En de heer zeide tot den dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde;"*

De koning is het typebeeld van God de Vader. De zoon van Jezus. Terwijl de dienstknechten typebeelden van Gods priesters zijn. Ziet u hun inspanningen? It's all in the game! Priesters vergaren arme zielen, die zwerven langs heggen en steggen en dat kost moeite.

Broeders en zusters, laten we vandaag de juiste beslissing nemen. De beslissing om niet meer een zoon te zijn, die weliswaar goede intenties heeft, maar uiteindelijk tóch de wil van de Vader niet doet. Laten we het besluit nemen om als die zoon te zijn, die erkent dat hetgeen wat God de Vader vraagt hem moeite kost, maar die uiteindelijk wél gehoorzaamt. We zijn niet allemaal even vrijmoedig, we zijn niet allemaal even sociaal, extravert en assertief, niet allemaal even goed van de tongriem gesneden. Daarom zal het sommigen van ons moeite kosten. Maar bedenk, dat als wij in ons geestelijke leven een keuze naar Gods wil moeten maken, dit altijd betekent dat we iets moeten loslaten. Vaak betreft het onze eigen wil. En soms kost de beslissing bloed, zweet en tranen, zoals bij Jezus in Zijn gebedsstrijd in Gethsemané. Luk. 22:44 – *"En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen."* Belangrijk is dat wij eerlijk tegenover elkaar en God zijn. Jezus was eerlijk in Gethsemané en erkende dat Hij bang was. Mark. 14:33-34 – *"En Hij nam met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, en begon verbaasd en zeer beangst te worden; En zeide tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier, en waakt."* Maar Jezus was ook niet te trots om te vragen om mee te helpen bidden. En gelukkig wist Hij hoe Hij Zijn angst kon overwinnen:

1. Hij kende de wil van Zijn Vader, namelijk dat geen mensenziel verloren zou gaan (2 Petr. 3:9) en dat de Vader wilde dat Hij hen zou redden. En Hij verlangde Vader's wil te doen.
2. Hij kende het geheim van gebedsvolharding. Tot driemaal toe bad Hij Zijn gebed. Luk. 22:42 – *"Zeggende: Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede."*

Het is Gods wil dat ook wij ons zullen inzetten voor de redding van anderen. Laten we Hem vragen om niet alleen het willen (de intentie), maar ook het werken (daadwerkelijke gehoorzaamheid) in onze levens uit te werken. Fil. 2:13 – *"Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen."*

Ik wil besluiten met een paar opmerkingen over de profeet Jona. U zult zijn geschiedenis beslist wel kennen. God gaf aan Jona de opdracht om naar de stad Ninevé te gaan en de mensen tot bekering op te roepen, omdat God hen wilde oordelen in verband met hun zondige levenswandel. Maar Jona wilde niet. Hij was als die onwillige zoon uit de openings tekst. Hij stapte op een boot en vluchtte weg. Maar God arresteerde hem. Hij zond een vreselijk zware storm. De scheepslieden kwamen achter de reden waarom Jona vluchtte en wierpen hem overboord, waarna de storm stilde. En Jona kwam tot bezinning in de buik van

een grote vis, die hem had opgeslokt. Het was Gods genade dat Hij Jona bezocht en niet losliet. En dat zal God ook nooit doen bij Zijn kinderen. Jona was een kind van God en de Heilige Geest was in hem. Zijn naam betekent immers “duif”, het typebeeld van Gods Geest. Jona liet zijn onwil varen en beleed zijn zonde. De vis spuwde Jona op het droge en hij ging alsnog naar Ninevé op weg. Hij bracht het Evangelie, de mensen bekeerden zich en God zag af van het oordeel. Jona 2:1-2,9-10;3:1-5 – *“En Jona bad tot den HEERE, zijn God, uit het ingewand van den vis. En hij zeide: Ik riep uit mijn benauwdheid tot den HEERE, en Hij antwoordde mij; uit den buik des grafs schreide ik, en Gij hoordet mijn stem.....
..... Maar ik zal U offeren met de stem der dankzegging; wat ik beloofd heb, zal ik betalen. Het heil is des HEEREN. De HEERE nu sprak tot den vis; en hij spuwde Jona uit op het droge. En het woord des HEEREN geschiedde ten anderen male tot Jona, zeggende: Maak u op, ga naar de grote stad Ninevé; en predik tegen haar de prediking, die Ik tot u spreek. Toen maakte zich Jona op, en ging naar Ninevé, naar het woord des HEEREN. Ninevé nu was een grote stad Gods, van drie dagreizen. En Jona begon in de stad te gaan, een dagreis; en hij predikte, en zeide: Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd. En de lieden van Ninevé geloofden aan God; en zij riepen een vasten uit, en bekleedden zich met zakken, van hun grootste af tot hun kleinste toe.”*

Geliefde broeders en zusters, de Heer kent mijn hart. Hij weet hoe vaak ik als Jona heb gereageerd op Zijn wil. En Hij kent al onze harten, maar Hij zal ons niet loslaten. Omdat wij Zijn kinderen zijn. Laten we vandaag het besluit nemen om Zijn wil te doen.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.